

Fritagelse for Skatten eller en Lettelse i den. Fritaget er den, som har en mindre Bolig end 120 Kvadratalen paa Landet, 100 Kvadratalen i Kjøbstæderne og 80 i Kjøbenhavn; men han skal hver Gang indgive et Andragende med visse bestemte Oplysninger og forsynet med en Erklæring af Sogneraadet, affattet i en vis bestemt Form, som man har ment var nødvendig for at have en Garanti for Oplysningernes Paalidelighed. Og nu viser det sig for det Meste, at der er saa mange Bryderier med at faa et saadant Andragende skrevet paa rette Maade, at det medfører Nødvendigheden af at henvende sig til en Prokurator eller andre Medhjælpere for at faa det skrevet, og Resultatet bliver da i Almindelighed, at Manden for at opnå en Lettelse af 1 à 2 Kr. eller noget Lignende kommer til at give lige saa Meget eller Mere ud. Kort sagt, denne Skat erkjender jeg, at der er al mulig Grund til, ved en omhyggelig Revision af hele vort Bestatningsystem, at afskaffe, og med Hensyn til andre Skatter kan jeg tilnærmelsesvis sige det Samme. Jeg tror imidlertid ikke, at det kan nytte at røre derved, forinden der kommer en saadan Aand og Stemning her ind i Thinget, at man med fuld Tillid og Smødefommen kan afveie, hvad der fra de forskjellige Sider kan siges for og imod, og hvor man ikke, som under denne Forhandling, udslynger en hel Del ubeviste og ubevislige og tilbøls grundfalske Paaastande som Støtte for Lovforslaget.

J. N. Larsen: Jeg har navnlig begjæret Ordet for at fremhæve en Egenkab ved den Skat, hvis Ophævelse der her er Tale om, som jeg synes, det kan være rettidigt at henvende Opmærksomheden paa, nemlig at denne Skat egentlig er en Krigsskat. Den blev paalagt i 1810 efter Krigen med England, og Præmisserne til Loven begynde saaledes, at „Kongen har formødelst de nærværende Tidsumstændigheder“, og de slutte med, at „derfor har Kongen indtil Videre besluttet Følgen“. Det er altsaa klart udtalt i Lovens Præmisser, at det er en Krigsskat, men nu vide vi jo Allesammen, at den er gaaet over til at blive en gammel Skat, at Tidernes Ugunst langt frem i Tiden har været til Hinder for at ophæve den, og at, da Tiden kom, hvor man maatte kunne ophæve Skatten, saaledes som Lovens Bestemmelse oprindelig var, var det gaaet i Glenne, at det var en Krigsskat. Jeg mener nu, at der er god Grund til at fremhæve det Synspunkt, at det ikke oprindelig har været Lovens Hensigt, at det skulde blive en vedvarende Skat, og jeg

finder saa meget mere Anledning til at fremhæve det, som vi maa væge os lidt imod, at saadanne Krigsskatter overhovedet blive optagne som vedvarende Skatter. Den sidste Krigsskat fik vi jo i 1864, og vi kjende jo Allesammen Regjeringens Standpunkt overfor den, at den heller ikke vil give slip paa denne Skat. Jeg mener, at dette Synspunkt er et Moment, som ikke bør lades ude af Betragtning, efter at vi nu have svaret den førstnævnte Krigsskat i 70 til 80 Mar og den sidste Krigsskat fra 1864 i over 20 Mar. Jeg synes derfor, at det kunde være paa Tide, at vi fik en Lettelse paa dette Punkt, og jeg finder det ogsaa rigtigt, at denne Lettelse falder paa Landbruget, idet jeg mener, at Landbruget gennem de direkte Skatter er forholdsvis haardt bebyrdet. Det er altsaa en simpel Retfærdighed, at vi netop her tage Landbrugets direkte Skatter til Staten i Betragtning. Saa vidt jeg observerede, sagde det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), at Tiden endnu ikke var kommen til at gaa til et saadant Skridt som at lade de direkte Skatter bortfalde. Jeg tror nu netop, at Tiden er kommen dertil, vi vide jo, at Statskassen besinder sig i meget gode Omstændigheder, den er fuld af Penge, og jeg tror ogsaa, at Forholdene ere saadanne, at Landbruget nu kan trænge til en saadan Lettelse. Ganske vist vil jeg indrømme den ærede Minister, at der maatte kunde findes en anden Anvendelse for en lignende Sum, der kunde gjøre mere Gavn for Landbruget end Ophævelsen af denne Skat, men jeg tror ikke, at fordi vi lade denne Skat bortfalde, Statskassen derfor er saa fattig, at den ikke skulde kunne støtte Landbruget paa anden Maade eller yde det andre Lettelser med et lignende Beløb. Det er en sørgelig Sandhed, at overalt, hvor vi i dette Thing søger at indføre en Formindskelse i Folkets Afgifter, møde vi stadig Modstand fra den ærede Minister, der siger, at han ikke letfindig vil formindste Statens Indtægter. — Jeg vil sige, at jeg ikke er saa sagtyndig paa dette Punkt, men saa vidt jeg har observeret, er det Skik og Brug andre Steder, at naar Statskassen giver et betydeligt Overskud, og man har Udset til, at en saadan Tilstand vil blive vedvarende, indfører man Lettelse i Skattebyrderne for Befolkningen, idet man erkjender, at det ikke er retfærdigt, at man opkræver unødvendige Skatter, som svække Befolkningens Produktionssevne, og som ere til Skade for det økonomiske Liv. Jeg vilde ønske, at den høitærede Finansminister vilde have for Øie ikke at opkræve unødvendige Skatter af Befolkningen. Det